

Modlitby matek

Prezidentské volby

Milé maminky, Markéta nás vyzývá k radosti, k tomu, abychom byly nositelkami pokoje. Není to jednoduché, protože nálada ve společnosti se ještě nestačila uklidnit po parlamentních volbách a už se blíží volby prezidentské. Při vzpomínce na to, jak rozdělení jsme byli před pěti lety, je čeho se obávat. Dnešní svět naléhavě potřebuje lidi tiché a ty, kdo působí pokoj, neboť oni dostanou zemi za dědictví a budou nazváni syny Božími, jak máme přislíbeno ve třetím a sedmém blahoslavenství. **Pokojně si tedy vyberme z prezidentských kandidátů toho, který bude zastávat naše hodnoty. Jeden takový mezi nimi opravdu je.**

maminka Jana Šv.

Udělejme i my konkrétní krok místo zbytečného reptání. A to každodenní krátkou modlitbou za obnovu naší země. Můžete se jí také modlit vždy na závěr MM ve skupinkách. Dále navrhuji, abychom se spojily v modlitbě nověny v podobě desátky „**který Ducha svatého seslal**“ od 3. 1. do 11. 1. 2018, ke kterému připojíme již zmiňovanou **modlitbu za obnovu.**

Markéta - koordinátorka Hnutí Modlitby matek pro ČR

MODLITBA ZA OBNOVU

**Otče, modlíme se za OBNOVU.
Prosím, vylij svého Ducha na svůj lid
a daruj nám nové vidění Tvé slávy,
novou zkušenost s Tvou mocí,
novou víru ve Tvé Slovo
a nové zasvěcení se do Tvé služby,
aby Tvá láska mezi námi rostla
a Tvé království přišlo.
Věříme, Otče, ve Tvou ochranu
proti úkladům ďábla,
který chce zničit Tvé plány a úmysly.
Prohlašujeme Tě Pánem
v našich životech.
Ať se stane vůle Tvá.
Amen.**

*Centrum pro rodinu děkanátu Šternberk
Kostelní nám. 153, 783 91 Uničov
Vedoucí: Ing. Soňa Šlosarová, tel.: 721 669 968
E-mail: sslosarova@seznam.cz
www.sternberk.dopr.cz*

Rodina v měsíci

Leden 2018 Ročník 3 Číslo 1

Jak žít a přežít manželství

čtení na pokračování

6.

Třetí cíl: Jak zvládat konflikty

4. Nikdy nedovol, abys hádku prohrál ty

Neexistuje jistější spouštěč osudové hádky v manželství, než když má jeden z partnerů patent na rozum a vždy brilantní argumenty. Taková stvoření musí mít vždycky poslední slovo, umí všechno překroutit a zmanipulovat, citují uznávané odborníky, zkrátka způsobí, že hořce litujete, že jste tuhle při vůbec začali. A především pevně věří, že jsou argumentační přeborníci. Nevidí ale emoce, které tím vyvolávají a které zůstávají - nezpracovaný hněv, hořkost a rostoucí odpor toho, kdo nemá možnost hájit svou pozici. Tady je jen jediná cesta: argumentační přeborník se prostě musí naučit hádku také někdy prohrát a pochopit, že vítězství samo o sobě není tak cenné, jak vypadá; trochu se stáhnout a dát partnerovi prostor vyjádřit jeho argumenty a pocity. Jakmile to udělá, objeví dvě věci. První: konflikt se vyřeší rychleji. Druhou: den nato si vůbec nevzpomenete, o co jste se hádali.

Kterýkoliv z těchto čtyř „špatných tahů“ u vás může rozpoutat třetí světovou válku. Je však pravda, že i když s konflikty zacházet umíme, cesta k řešení může někdy být ještě v něčem více než jen ve správné technice...

Vzpomínky

Říká se, že minulost vidíme v růžovějších barvách. Věřím, že to tak je. Čas od času narazím na bývalé spolužáky ze školy, kteří nesnášeli různé předměty, učitele, i mne, ale teď, když se potkáme, potřásají mi rukou, jako by v oddělení pánských oděvů narazili na svého oblíbeného herce. Odložíme nákup a probíráme staré časy a vždycky to skončí stejně: slibujeme si, že se budeme pravidelně setkávat, svoláme třídní sraz

všech spolužáků ročníku včetně Donalda Griggithse, který teď řídí noční klub v Abú Dhabí, a srazy budeme každý rok opakovat.

A není to tak jen se vzpomínkami na školní léta. Takové triky fungují také v rodičovství. Jak by jinak bylo možné, že vzpomínáme na dětská léta našich potomků bez náznaku rozčilení? Když nyní už dvaatřicetiletý Nick ve věku dvou a půl let vyklopil plechovku s barvou na nový koberec, byli jsme tehdy pološilení. Ale dnes to líčíme jako roztomilý vtíp. V paměti dost často zůstává spíše to pěkné.

Je tu ale záhada. Jestliže paměť umí vymazat malé horory minulosti, jak je možné, že je nám tak zatěžko zapomenout na chvíle, kdy nás naši nejbližší zranili či urazili? Může jít o vzpomínku na nějakou událost nebo na způsob, jak se k nám zachovali, když jsme naléhavě potřebovali podporu. Kdosi řekl: „Člověk ani netuší, jak výbornou má paměť, dokud se nepokusí z ní ze všech sil něco dostat.“ Znovu a znovu slyším od lidí: „Chtěl bych, ale prostě nedokážu zapomenout.“ Špatné vzpomínky nejspíš nebudeme umět vymazat. Můžeme se však rozhodnout je nepěstovat a neživit - a odpustit.

Anne řekla Jackovi o svém mimomanželském poměru, až když ho skončila. Nebyla si vůbec jistá, jakou má čekat reakci, a hlavou jí prolétlo několik možností, včetně té, že ji Jack opustí. Určitě ale nečekala, že nebude nic. Žádný komentář, žádné slzy, žádný řev, jen ticho - a to trvalo téměř dva měsíce. Nakonec mu napsala dopis:

Jacku, kdybych mohla vrátit rok zpátky, udělala bych to stůj co stůj. Vůbec netuším, jak se semlelo, že jsem udělala, co jsem udělala. Víím, že jsme prožívali krizi, nemám ale nic, čím bych ospravedlnila, že jsem ti byla nevěrná. Miluji tebe i děti, a je-li alespoň nějaká šance, že bychom spolu mohli zůstat, prosím tě o něco, co si nezasloužím: prosím o odpuštění. Nepotřebuji slyšet, že to, co jsem udělala, je špatné. To teď dobře víím. Potřebuji tvé odpuštění.

Obnova jejich vztahu začala tímto dopisem a Jackovým téměř celodenním pláčem. Ale odpustil. Toho dne se společně rozhodli, že začnou znovu a udělají všechno pro to, aby na minulost zapomněli. Není to vůbec jednoduché - Jack se ještě stále občas probouzí s bolením břicha, jako tehdy. Ale svobodně se rozhodl a slíbil si, že se k tomu nebude vracet. Stalo se to před sedmi lety a on to Anně ani jednou nepředhodil, nikdy to nevytáhl, když se hádali a potřeboval argumenty. V jejich vztahu se obnovila láska - i přes trpkou minulost.

Odpuštění ale není totéž jako udělat ze sebe rohožku. Manžel, který se nemůže rozhodnout mezi manželkou a milenkou, na víkendy jezdí domů a v pondělí mizí za ní a říká jako pětiletý chlapeček „Já vás mám rád obě“, nepotřebuje odpuštění - ten si potřebuje srovnat priority. Možná to bude muset být jeho manželka, kdo mu řekne: „Mám tě opravdu ráda, mnohem víc, než si myslíš, ale takhle to nejde, nemůžu se o tebe

dělit, musíš se rozhodnout.“

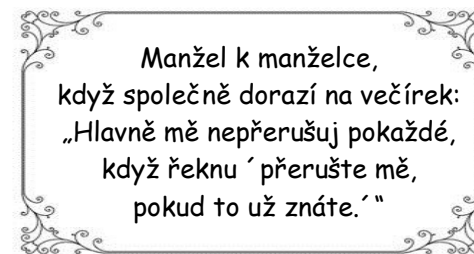
Odpuštění není ani kouzelný proutek, někdy ho můžeme vyžadovat víc, než je bezprostředně možné. Můžeme chtít, aby bylo okamžité všechno jako dřív, ale někdy to chce čas.

Vzpomínám si, jak na mne na konci jednoho semináře trpělivě čekal mladý pár. Počkali, až se přednáškový sál vyprázdnil, a on pak začal vyprávět svůj příběh. Minulý rok byl své partnerce nevěrný. „Řekl jsem o tom manželce a prosil, aby mi odpustila. Sundal jsem si snubní prsten a dal jí ho s prosbou, aby mi ho nevracela, dokud mi nebude opět důvěřovat.“ Pak se pousmál, zvedl ruku a pokračoval: „Minulý měsíc mi ho znovu dala na prst.“ Bylo na něm znát úlevu, ale já jsem zkoumal, jak se na to tváří ona. Přikyvovala. „Omlouvám se, jestli se mýlím, ale myslím, že když vám ten prsten vracela, neřekla tím, že vám opět důvěřuje. Spíše říkala, že vám z celého srdce chce znovu věřit.“ Zvedla hlavu a přisvědčila: „Ano, tak se cítím.“

Ještě bude třeba nějaký čas, než se u této dvojice obnoví vzájemná důvěra - ale začali. Řeší to, co by jinak bujelo v skrytu jako rakovina. A odpouštění potřebujeme nejen v takových velkých věcech, ale i v těch menších každodenních zraněních a urážkách, které narušují naše vztahy. Odpouštění je bolestivé, ale brání hromadění bolesti; osvobozuje zítřek od včerejška. Je vždycky těžké, někdy pošetilé a v podstatě božské. Ale bez něj nemáme šanci.

Podněty:

- ◆ **Nikdy neuléhejte rozhádání.**
(Můžete mít před sebou dlouhou noc!)
- ◆ **Nikdy svého partnera neshazujte před ostatními.**
- ◆ **Budte první, kdo řekne „promiň“.**
- ◆ **Méně kritizujte. Objevte, jakou moc má pochvala a uznání.**

Z knihy: Jak žít a přežít manželství

Autor: Rob Parsons

Vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v roce 2015